

Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej

Warszawa, /elektron. znacznik czasu/
DPP-V.0211.14.2025.MD

Pani
Małgorzata Kern
Przewodnicząca Zarządu
Krajowej Rady Forów Skarbników JST
krfs-przewodniczacy@frdl.org.pl

Dotyczy: wzmocnienia pozycji Skarbnika

Szanowna Pani,

w odpowiedzi na Państwa pismo z dnia 1 sierpnia 2025 r. w sprawie wzmocnienia pozycji Skarbnika Departament Prawa Pracy uprzejmie informuję co następuje.

Jak wynika z treści pisma przedstawione w nim kwestie dotyczące zasad ustalania wynagrodzenia Skarbnika (rezygnację z ograniczenia maksymalnego wynagrodzenia) oraz dodatku specjalnego dotyczą regulacji określonych ustawą z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz.U. z 2024 r. poz. 1135), w sprawie których właściwe jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji.

W zakresie swojej właściwości Departament Prawa Pracy wyjaśnia, że określone w Załączniku nr 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 października 2021 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz.U. z 2024 r. poz. 1638, z późn. zm.) kwoty maksymalnego poziomu wynagrodzenia zasadniczego i dodatku

funkcyjnego skarbników zostały określone odpowiednio w relacji do pozostałych stanowisk pracowników samorządowych zatrudnionych na podstawie powołania czy wyboru.

Jednocześnie Departament Prawa Pracy informuje, że powołanie jest odrębną od umowy o pracę podstawą nawiązania stosunku pracy, w szczególności ze względu na swój cel i charakter. Ustawodawca za uzasadnione uznał więc rozróżnienie sytuacji prawnej pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę i osób zatrudnionych na podstawie powołania.

Kluczową cechą stosunku pracy nawiązanego na podstawie powołania jest łatwość jego rozwiązania przez pracodawcę oraz pozbawienie pracownika roszczeń mających na celu kontynuację zatrudnienia lub „reaktywowanie” stosunku pracy.

Zgodnie z art. 70 § 1 Kodeksu pracy pracownik zatrudniony na podstawie powołania może być w każdym czasie – niezwłocznie lub w określonym terminie – odwołany ze stanowiska przez organ, który go powołał.

Zakładając racjonalność ustawodawcy, trudno uznać, by niewydłużenie okresu ochronnego, o którym mowa w art. 72 § 3 k.p., łącznie z wydłużeniem tego okresu w art. 39 k.p. wynikało jedynie z przeoczenia. Należy bowiem zauważyć, że niedługo przed nowelizacją Kodeksu pracy wprowadzającą zmianę w art. 39 (wydłużenie okresu ochronnego z 2 do 4 lat), procedowano inną ustawę nowelizującą, którą zmodyfikowano treść obu artykułów, tj. art. 39 i art. 72 § 3 k.p.

Wydłużając okres ochrony przedemerytalnej, o której mowa w art. 39 k.p., z 2 do 4 lat ustawodawca przewidywał, że powinno się to przyczynić do pozostawania w zatrudnieniu osób w wieku utrudniającym znalezienie pracy. Można przypuszczać, że z uwagi na wskazaną łatwość rozwiązywania

stosunku pracy nawiązywanego na podstawie powołania, wydłużenie okresu ochronnego w przypadku odwołania uznano za nieuzasadnione.

Równość w prawie odnosi się do procesu stanowienia norm prawa i nakłada na prawodawcę obowiązek nadawania prawu takich treści, które czynią zadość nakazowi jednakowego traktowania podmiotów/sytuacji podobnych. Nie może ona być jednak utożsamiana z nakazem identycznego traktowania. Dopóki zróżnicowania prawne odpowiadają obiektywnie istniejącym różnicom między adresatami norm prawnych, problem naruszenia zasady równości nie powstaje.

Sytuacja prawna osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę oraz osób, których stosunek pracy powstał na podstawie powołania, jest na tyle zróżnicowana, że przyjęte w art. 72 § 3 k.p. rozwiązanie nie może zostać uznane za przejaw nierównego traktowania.

Także w literaturze prawa pracy uznaje się, że przyjęte w art. 72 § 3 k.p. rozwiązanie nie ma charakteru dyskryminującego. Usprawiedliwia je wyraźny ustawowy zapis o dopuszczalności odmiennej regulacji sytuacji pracowników powoływanych w porównaniu do pracowników umownych (A. Wypych-Żywicka, Glosa do wyr. SN z 9.2.2006 r. (II PK 159/05), OSNP 2007, Nr 1-2, poz. 3, GSP – Prz. Orz. 2007, Nr 4, s. 176). Warto zwrócić uwagę na jeszcze jedną odrębność istniejącą pomiędzy wspomnianymi przepisami, polegającą na tym, że art. 39 k.p. przyjął zakaz wypowiedzenia umowy o pracę, natomiast art. 72 § 3 k.p. nałożył na organ odwołujący obowiązek zapewnienia pracownikowi odwołanemu innej pracy odpowiedniej do jego kwalifikacji zawodowych.

W świetle powyższego postulowane w piśmie zrównanie ochrony przedemerytalnej Skarbnika (osoby zatrudnionej na podstawie powołania) z osobami zatrudnionymi na podstawie umowy o pracę i wydłużenie okresu

ochrony przedemerytalnej określonego w art. 72 § 3 k.p. można uznać za nieuzasadnione.

Z wyrazami szacunku

Agnieszka Wołoszyn
Zastępca Dyrektora
Departamentu Prawa Pracy
/-kwalifikowany podpis elektroniczny-/